

Mitologicale

Mihai Eminescu

Da! din porțile mândre de munte, din stânci arcuite,
Iese-uraganul bătrân, mânând pe lungi umeri de nour
Caii fulgerători și carul ce-n fuga lui tună.
Barba lui flutură-n vânturi ca negura cea argintie,
Părul umflat e de vânt, și prin el colțuroasa coroană,
Împletită din fulgerul roș și din vinete stele
Hohot-adânc bătrânul când vede că munții își clatin
Și-și prăvălesc căciuli de stânci când vor să-l salute...
Codrii bătrâni râd și ei din adânc și vuind îl salută
Paltenii nalți și bătrânii stejari și brazii cei vecinici.
Numai marea-albastră murmură-n contra orgiei,
Care bătrânul rege-o făcea: -n beția lui oarbă,
El mân-oștiri de nori contra mării... ș-armia-i neagră,
Ruptă pe-ici, pe colea de-a soarelui roșă lumină
Șiruri lungi fug repede grei pe cerul cel verde.
Și netezindu-și barba, trece prin ei uraganul
Dus de fulgerătorii cai în bătrâna căruță,
Care scârțâie hodorogind, de-ai crede că lumea
Stă să-și iasă din vechile-i vecinice încheieturi.
- Groaznic s-a îmbătat bătrânul - soarele zice;
Nu-i minune - a băut jumătate d-Oceanul Pacific.
Rău îi mai împlă prin pânțele-acum băutura amară.
Însă-s eu de vină... c-umplut-am de nour păhare
Cu apele mării adânci, boite cu roșă lumină -
Cine dracul știa acum că de cap o să-și facă!
Ah! moșneagul bețiv e-n stare-ntr-o zi să ruine
Toate societățile de-asigurare din țară.
Soarele-și bagă capul prin nori și limba și-o scoate
Și c-o rază gâdilă barba bătrânului rege.
- Hehe! zice bătrânul, râzând, ce faci tu, Pepeleo?
Tânăr, hai? De mii de ani tot tânăr te văd eu,
Pare-mi că dai pe obraz cu roș după moda de astăzi,
Altfel nu-nțeleg cum tânăr de-o mie de evi ești.
- Taci, moșnege fără de obraz, te du, te trezește...
Vezi în ce stare te afli, coroana îți stă pe-o ureche
Și cu veselia ta proastă lumea ruini tu!
Însă-a popoarelor blonde de stele guverne-îndărătnici,
Vai! nu făcuse șosea cumsecade pe câmpii albaștri
Și se răstoarnă carul și rău se-nglodează bătrânul.
Mai că era să-i rămână ciubotele-n glodul de nour.
Hei, ce-i pasă! El norii frământă jucând mocăneasca
Și pe-un vânt l-apucă de cap, făcându-i morișcă.
Se tăvălea peste cap și, pișcat de-un purec de fulger,

Se scărpină de-un șir de păduri ca de-un gard de răchită.
Norii roșesc de rușine și fug iar vântul se culcă
Între codri și munți... Uraganul mahmur poticnește
Spre castelul de stânci, ce-și deschide uriașa lui poartă,
Spre a-l primi pe bolnavul bătrân în surele hale.
El își ia coroana din cap și în cui o atârână,
De sclipește-n noapte frumoasă și roșă - un fulger
Încremenit în nouri. Cojocul l-anină
El de cuptor... ciubote descaltă și negrele-obiile
Cât două lanuri arate le-ntinde la focul Gheenei
Să se usuce... Chimirul descinge și varsă dintr-însul
Galbeni aprinși într-un vechi căuș afumat de pe vatră,
Mare cât o pivniță... -N patu-i de pâclă-nfoiată,
Regele-ntinde bătrânele-i membre și horăiește.
Până-n fundul pământului urlă: peșteri negre
Și rădăcinile munților mari se cutremură falnic
De horăitul bătrânului crai. Iară-afară
Vezi un ger bătrân și avar cu fața mârșită,
Cărăbănind al zorilor aur în saci de-ntunerici
Ca să-l usuce-n rubine. Cu-ncetul, cu-ncetu-nserează...
Soarele, ca să împace marea, la ea se apleacă,
Lin netezește-a ei față albastră și-adânc se uită
În luminoasele valuri a ei și sânu-i dezmiardă
Cu tot aurul razelor lui. La pământ se mai uită...
Florile toate ridică la el cochetele capuri
Copilăroase și ochii lor plini de zădarnice lacrimi...
Pe grădini se mai uită, pe-alei de vișini în floare
Și de cireși încărcăți, de salcâmi cu mirosul dulce.
Pe-acolo se primblă o fată-n albastru-mbrăcată,
Părul cel blond împletit într-o coadă îi cade pe spate...
Ca Margareta din Faust ea ia o floare în mână
Și șoptea: mă iubește... nu mă iube... mă iubește!
Ah! boboc... amabilă ești... frumoasă și - proastă,
Când aștepti pe amant, scriitor la subprefectură,
Tânăr plin de speranțe, venind cu luleaua în gură...
Soarele-a apus, iar luna, o cloșcă rotundă și grasă,
Merge pe-a cerului aer moale ș-albastru și lasă
Urmele de-aur a labelor ei strălucinde ca stele.
Iar de a doua zi se scoală bătrânul și urcă Rarăul
Numai în cămeșoi, desculț și fără căciulă
Și se scarpină-n cap - somnoros - uitându-se-n soare.